

A törvény eltöröltetett?

Betű és lélek

Mit értünk törvény alatt?

Mielőtt megválaszolnánk a címbeli kérdést, először is szükséges tisztáznunk, mit értünk „a törvény” kifejezés alatt.

1. A legáltalánosabb nézet szerint a törvény azokat az utasításokat jelenti, amiket Isten Mózesnek adott a Sínai-hegynél.
2. Mások ezen felül a Biblia első öt könyvét (Mózes könyveit, vagy héber szóval a Tórát) is idesorolják.
3. Sőt, a Biblia írói néha a teljes ószövetségi írásgyűjteményre is úgy hivatkoztak, mint „a törvény” vagy „a törvény és a próféták”.

Amikor felteszem azt a kérdést, hogy a törvény eltöröltetett-e, akkor értelemszerűen azokra az utasításokra gondolok, amelyeket Isten a Sínai-hegyen adott, máskülönbben – akár a Biblia első öt könyvére (a Tórára), akár az egész Ószövetségre vonatkoztatva – a kérdésnek nem lenne értelme. De ha a Sínai-hegyen Mózesnek adott utasításokra gondolunk, még akkor sem teljesen egyértelmű, mit értünk a törvény alatt.

1. Egyesek szerint az összes utasítás egyetlen, egységes törvényt képez, melynek minden parancsa egyformán hatályos.
2. Mások a törvényeket két részre bontják: „szertartási” és „erkölcsi” törvényekre.
3. Megint mások még jobban belemennek a részletekbe, és a törvényt erkölcsi, szertartási, polgári és egészségügyi törvényekre osztják.

Azok, akik a törvény felbonthatatlanságában és a rendelkezések egyenlő súlyában hisznek, a törvényt továbbra is teljes egészében hatályban lévőnek tartják, amelynek egyetlen részlete sem töröltetett el. A legnagyobb vallási csoport, amely ezt a nézetet képviseli, természetesen a zsidók. Csakhogy keresztények között is vannak olyanok, akik gyakorlatilag ugyanezt hiszik; annyi különbséggel csupán, hogy az állatáldozatokról – és némelyek a körülméltékedésről is – elismerik, hogy megszűntek. Mindemellett ragaszkodnak ahhoz, hogy a törvény többi része továbbra is érvényben van, és meg kell tartani.

Néhány keresztény csoport (pl. az adventisták) a második vagy harmadik nézetet fogadja el, amely a törvényt különböző szeletekre osztja. Ezek a keresztények azt képviselik, hogy a törvény szertartási része eltöröltetett, azonban az erkölcsi része örök érvényű. Sokan közülük kedvük szerint válogatnak a fennmaradó törvények között, és ide-oda ugrálva, mindenféle következetesség nélkül jelölnek meg bizonyos törvényeket megtartandóknak, másokat pedig érvénytelennek. Például egyesek azt mondják, hogy az egészségügyi törvények továbbra is érvényben vannak, azonban ezeket nem a törvény által előírt módon alkalmazzák. A tizedfizetéssel kapcsolatos előírásokat érvényesnek tartják, más hasonló törvényeket – pl. az első zsenge felajánlását – viszont eltöröltnek. És folytathatnám a sort...

Tartalomjegyzék

A törvény eltöröltetett?.....	1
Bevington naplója XI.	4
Átkelés a Vörös-tengeren.....	8

A biblikus különbségtétel

Az a probléma ezzel a két nézettel, hogy a bibliai kijelentések egyiket sem támasztják alá. Egyetlen igevers sincs a Bibliában, ami azt mondaná, hogy az egész törvény eltöröltetett volna, ugyanakkor vannak olyan igék, amelyek rávilágítanak arra, hogy Isten népe többé már nincs a törvény alatt. Hasonlóképpen, egyetlen igevers sincs, amely megkülönböztetné vagy felcímkézné az ún. „szertartási” vagy „erkölcsi” törvényeket. Ezeket a kifejezéseket egy bizonyos teológiai nézet alátámasztására találták ki, a Bibliában azonban hiába keressük őket.

Van azonban még egy nézet, amely teljesen biblikus, és bibliai fogalmakat használ. Ennek elfogadása eloszlat minden zavart azzal kapcsolatban, hogy mi az, ami eltöröltetett, és mi az, ami nem. Ezen nézet szerint az ellentét a **betű** és a **Lélek** között van. A Biblia nagyon világosan beszél a törvény e két vonatkozásáról, és egyértelműen kijelenti, hogy az egyik eltöröltetett, míg a másik megmaradt. Ez a biblikus nézőpont, a betű-Lélek kérdés, nem a szertartási-erkölcsi kérdés. Két igeszakasz is bemutatja ezt a szembeállítást:

„Most azonban, miután meghaltunk arra nézve, ami fogva tartott bennünket, megszabadultunk a törvénytől, hogy a Lélek újdonságában szolgáljunk, nem pedig a betű ódonosságában.” (Róma 7:6)

„aki alkalmassá tett minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem a betűé, hanem a Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megéleveníti. Ha pedig a halálnak betűkkel köbe vésett szolgálata annyira dicsőséges volt, hogy Izráel fiai nem tudtak Mózes arcára nézni arcának múlt dicsősége miatt, hogyne volna még inkább dicsőséges a Lélek szolgálata?” (2Korinthus 3:6-8)

Érdemes ezeket a szakaszokat figyelmesen és szövegkörnyezetükben tanulmányozni. Pál azt mondja, hogy a törvénynek van egy olyan vonatkozása, amitől megszabadultunk, és többé már nem ennek alapján szolgáljuk Istent. Mi, akik Krisztus szolgálói vagyunk, már nem a betű szerint szolgálunk. Más szóval: a törvény betűje **eltöröltetett** Isten népe számára.

2Korinthus 3-ban Pál arról beszél, hogy Mózes arca dicsőségtől fénylett, amikor megkapta az írott törvényt (a betűt), a Lélekhez azonban még nagyobb dicsőség társul, márpedig az új szövetségben már Lélekben szolgálunk Istennek. Teljes határozottsággal mondja, hogy a betű **ELMÚLT**:

„Mert ha dicsőséges a mulandó, mennyivel inkább dicsőséges, ami megmarad!” (2Korinthus 3:11)

Vegyük észre, nem azt mondja: a **törvény** elmúlt; hanem azt, hogy a **betű** elmúlt. Ez az a fontos különbség, amit sokan nem vesznek tudomásul. Ezért hangoznak el olyan vádak, miszerint az én tanításom szerint a törvény eltöröltetett. Nem ezt tanítom! Isten törvénye az Ő tulajdon természetét és jellemét tükrözi – hogyan is lehetne azt eltörölni?! Én a Biblia tanítását hirdetem: A **törvény betűje**, a Sínai-hegyen adott írott szabályok töröltettek el, az Isten népét korábban kormányzó rendszer avult el. Ezt tanítom – a Szentírással összhangban.

A törvény betűje **soha** nem lehetett Isten jellemének lejegyzett másolata, ez az ő jellemének csak egy töredékes **kifejeződése** volt, amely egy testi, lázadó, lelkiileg éretlen embercsoportra lett szabva. Ezáltal egy nagyon alapvető erkölcsi mércét kaptak, ami abban is segítette őket, hogy rádöbbenjenek: tele vannak bűnnel, és isteni segítségre van szükségük.

Az élő törvény

A törvény betűje Mózes által adatott, és soha, senkit sem tett tökéletessé. Soha nem hozta létre azt a szent népet, amire Istennek szüksége lenne, és soha nem mutatta be tökéletesen Isten valódi jellemét. Ezért Isten **élőben**, teljes ékességében küldte el az emberekhez a törvényt, amikor elküldte tulajdon Fiát, hogy hitelesen kinyilatkoztassa jellemét. Jézus **naggyá** és dicsőségesse tette a törvényt. Megmutatta, hogy az sokkal több, mint korlátolt szabálynál, de még a korlátolt Tóránál is, amelyet manapság egyre többen istenítenek!

Isten azonban nem csupán **megmutatta**, milyen a valódi törvény – és itt jön a csoda, amit Isten Jézusban értünk tett: Isten nem csupán a Földre küldte el a törvényt, hanem az élő törvényt helyezte egyenesen **népének szívébe!!!** Csodák csodája! Ez az igazság a törvényről. Ez az új szövetség.

Többé már nem az ódon, halott betű kormányozza Isten népét; az a kormányzati rendszer a valóság eljöttével eltöröltetett. Jézus kijelentette: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Pál ezt mondja Róla:

„Mert benne lakozik az istenség egész teljessége testileg, és ti benne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.”
(Kolossé 2:9-10)

Mily csodálatos ez! Krisztusban – aki az **élő törvény** – mi már az istenség egész **teljességével** bírnunk! Micsoda tragédia, hogy sokan még mindig a betűt istenítik, pedig már eljött az élő valóság! Teljesen világos, hogy akik csak a betűre figyelnek, nem rendelkeznek a Lélek valóságával. A kettő nem működik együtt! Nekünk már nem a betűvel van dolgunk, hacsak nem testi, megtéretlen, vagy a Lélektől újjá még nem született emberek vagyunk.

Kire vonatkozik a betű?

„és tudja, hogy a törvényt nem az igazért rendelték, hanem a törvényszegőkért és engedetlenekekért, az istentelenekért és bűnösökért, a szentségtelenekért és a latrokért, az apagyilkosokért és anyagyilkosokért, az emberölőkért, a paráznákért, fajtalanokért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért és ami csak ellenkezik az egészséges tanítással” (1Timóteus 1:9-10)

Ez az igeszakasz nyilván nem a Lélekről, Isten igazi törvényéről beszél, hanem a **törvény betűjéről** –

arról, ami testi, Istent nem ismerő embereknek íródott. Ez tehát az igazság abban a kérdésben, hogy el lett-e törölve a törvény, vagy sem. A törvény minden egyes vonatkozásában a Lélek újdonságában szolgálunk. A lelki valósággal vagyunk kapcsolatban, nem a jogi betűvel. Isten népe számára megszűnt a betű kormányzata! Többé már nem „betartjuk az erkölcsi szabályokat”, hanem természetes módon fakad belőlünk az erkölcsös élet, mivel Krisztus bennünk lakozó lelke szeretettéljes viselkedésre vezérel, és ez a Lélek életünk „szabálya”. Többé már nem merev szabályokhoz tartjuk magunkat – ezt eheted, azt nem eheted – hanem azt az elvet tartjuk szem előtt, hogy testünk Isten temploma, amit szentségben és egészségben kell megőriznünk az Ő dicsőségére. Elvek jelölik ki az irányvonalakat, és a Lelke által bennünk lakozó Úr vezérel, nem egy szabály.

Hasonló a helyzet az ünnepek megtartásával is. Ezek csak formaságok. Ellenben azok a lelki valóságok, amikre az ünnepek előremutattak, azok **a valóság**. Az igazi pászka: a bűntől való szabadulás; az igazi pünkösd: a szent Lélek keresztsége; az igazi nagy engesztelési nap: lelkünk templomának megtisztítása a bűntől; stb. Nem gyerekes, földi rituálékat és szertartásokat kell tartanunk az év bizonyos napjain – ezek a dolgok testi, lelkileg éretlen emberek számára adattak, akik nem rendelkeztek Krisztus Lelkének valóságával a szívükben. Nem lakott bennük az élő törvény, ezért volt szükségük „segédeszközökre”. Most azonban már eljött a Lélek, értelmet adott a dolgoknak, és megvilágosította az elveket – ezért nincs többé szükség a betűre, a formaságokra és az árnyékokra.

Adja Isten, hogy őszintén el tudjuk fogadni, amit a Biblia mond! ■

David Clayton

Bevington naplója XI.

Csodálatos megtérések

5. fejezet (folytatás)

Az Úr indítása

A következőkben Isten néhány csodálatos művéről számolnék be. Szombaton ott maradtam, és az esti prédikáció inkább gyülekezeti dicsérő alkalomba váltott át, alig beszéltem. Vasárnap csak éjfélkor tértünk nyugovóra. Mind a négyen, akik üdvösséget nyertek, egész vasárnap a megszentelődésért imádkoztak.

Amikor hétfő reggel hét órakor felkeltem, mind a négyüket a konyhában találtam: egész éjszaka tusakodtak, és az a lány is ott volt velük a megszentelődésért imádkozva, aki az első szombati igehirdetésen nyert üdvösséget. Így hétfőn egész nap velük maradtam, egész éjszaka velük tusakodtam, míg kedd reggel kilenc órára mind az öten ki nem vívták a teljes győzelmet.

Ott maradtam ebéd utánig, és erős késztetést éreztem arra, hogy visszatérjek Johnékhoz. Amikor tudattam tervemet az emberekkel, azonnal leszavaztak:

– Bevington testvér, szeretnénk, ha legalább még egy hónapig velünk maradnál!

Még az ebédlőasztalnál ültünk, amikor a metodista prédikátor – aki hallott a történetek felől – belépett, és ő is könyörgött, hogy maradjak. Még az imaház is felajánlotta, hogy nyugodtan szolgáljak ott mindaddig, amíg csak az Úr akarja.

Ez a fordulat elgondolkodtatott, mivel mind az öt megtért és megszentelődött testvérnek voltak visszaeső bűnös rokonai a gyülekezetben, és kérésüket látszólag jó érvek támasztották alá. Én azonban inkább kimentem a csűrbe, és alaposan, imádsággal megvizsgáltam a dolgot. Egyetlen választ kaptam csupán: „Menj vissza Johnékhoz!” A metodista pásztor erre ezt mondta:

– Hagyjuk, hadd menjen; majd ha ott végzett, megkérjük, hogy jöjjön vissza hozzánk! Addig legalább elterjeszthetjük, mit tett Isten velünk, úgy-hogy amikor visszajön, jobb formában leszünk, hogy Isten munkálkodhasson közöttünk.

Egy vallássérült megpuhul

Szerda reggel tehát a kedves ember visszavitt Johnékhoz; útközben szórólapokat osztogattunk, és hirdettük az összejövetelt. Épp akkor értünk hozzájuk, amikor ő hazaért a munkából. Kénytelen volt elismerni, hogy Isten ereje gyógyított meg, és ezt mondta:

– Véletlenül nem akar még errefelé összejövetelt tartani?

– De, épp ma este is lesz egy alkalom – feleltem.

– És tud már ma este prédikálni? – kérdezte.

Nos, itt alkalmam nyílt egy kicsit taktikázni. Sokszor hangoztatta már, hogy ő soha nem fog még egyszer beülni egy szentségprédikátort meghallgatni, és aznap este is azt mondta a feleségének, hogy az asszony elmehet, de ő bizony nem tart vele. A felesége mindezt elmondta nekem. Így feleltem tehát Johnnak:

– John, kicsit még gyenge vagyok, de nem gondolom, hogy ne tudnék elmenni az összejövetelre. Mindenesetre sok járókelő meg futkosó fiúcska van arrafelé, ráadásul több mint egy kilométert kell megtennem nagyon rossz úton. John, kérnék tőled egy szívességet! Szeretném, ha velem jönnél, és tartanád a karom útközben. Így biztosan sokkal több erőm maradna, mint egyébként.

– Természetesen nem kell bejönnöd – tettem hozzá, bár pontosan ezért szerettem volna, ha elkísér.

Mivel John jólelkű ember volt, nehéz volt visszautasítania ezt a kérést. Én pedig az egész utat végigimádkoztam, hogy tudjam, hogyan juttathatnám őt be az imaházba. Végül az ajtóban így szólaltam hozzá:

– John, nagyon szépen eljutottunk idáig, és úgy érzem, elég erős vagyok, hogy megtartsam a prédikációt. De ha esetleg mégis elesnék a pódiumon, az elég ünneprontó lenne; viszont egy olyan higgadt ember, mint te, időben el tudnál kapni, és megakadályozhatnál egy ilyen felbolydulást.

Erre megvakarta a fejét, de végül belement. Kénytelen volt átgázolni azokon a szentségprédikátorokon és a megtérő bűnösök padjain, amelyek botránykövekként tornyosultak az útjában. Így nemcsak hogy eljött az összejövetelre, de egyenesen a pódium melletti első székre ült!

A következő estén ugyanezt végigcsináltattam vele; de a következő estén, pénteken már egyáltalán nem kellett kérnem semmit, sőt, a prédikáció feléig sem jutottam el, már az oltárnál volt. Legalább olyan jól imádkozott, mint bárki más. Szombat este ő és mások is előre jöttek az oltárhoz, és ott maradtak egész vasárnap hajnali négyig. Néhányan győzelemre is jutottak. John felesége is ott volt köztük, és a megszentelődésért imádkozott.

Egész vasárnap együtt maradtunk, egészen hétfő reggel hat óráig. Összesen harminchat órát töltöttünk el imádkozással, dicsőítéssel, prédikálással és örömköltésekkel. Valaki azt mondta nekem, hogy ez idő alatt óránként átlagosan egy lélek jutott imában győzelemre. Úgyhogy eszerint elég jó kis összejövetelünk volt...

Újra menni?

És most jön egy ékes példája annak, hogy Isten másképp is tudja vezetni gyermekeit. Vasárnap és hétfőn kezdtem érezni, hogy mennem kell, de nem szóltam semmit, csak prédikáltam. Pontosabban próbáltam prédikálni hétfő este, de végül az egész összejövetel csak imából és dicsőítésből állt – én pedig közben folyton ezt a hangot hallottam: „Menj, menj, menj!” Azt gondoltam, az indíttatás biztos arra vonatkozik, hogy folytassam csak az összejövetelt. Másnap reggel azonban elmondtam Johnnak és az ott lévőknek. Ő erre ezt mondta:

– Bevington testvér, hiszen csak most kezdődött el az itteni munkád! Épp azt tervezzük, hogy egy olyan nagyszabású összejövetelt szervezünk, amilyen még sosem volt a környéken.

Ekkor visszavonultam megszokott problémamegoldó központomba – a szénakazalba. Ott azonban az első pillanattól kezdve mást se hallottam, csak azt, hogy „menj!”, úgyhogy három óra után be kellett adnom a derekam.

Másnap reggel John befogta a lovakat a szekérbe, hogy – a terv szerint – elvigyen a kb. 18 km-re lévő vasútállomásra. Elkészöntem a feleségétől, és a drága, hűséges Frank-től, az asszony azonban nem akart elbúcsúzni:

– Nem tudom elhinni, hogy véget ért volna itt a munkád!

Bár a vasúti jegyem árának csak a harmada volt meg körülbelül, mégis elindultunk. Alig öt kilométer tettünk meg, amikor John hátranézett és felkiáltott:

– Nahát, ez bizony Jim!

– Ki az a Jim? – kérdeztem.

Szóváltás képmutatókkal

Itt el kell mondjak pár dolgot, amit kihagytam. Amikor John felesége először írt nekem, hogy jöjjenek el, és tartsak összejövetelt náluk, azt állította, hogy van itt tizennégy megszentelt ember, hét házaspár. Így tehát az első szombat este – ami a gyógyulásom előtti utolsó prédikációm volt – azt gondoltam, hogy ha már eleve van itt tizennégy megszentelődött ember, akkor nyugodtan tehetünk egy próbát egy bizonyágtételi órával. Átengedtem tehát a vezetőjüknek a szolgálatot.

Ahogy hallgattam őket, nem volt világos számomra a bizonyágtételük. A menetrend sem volt számomra érthető, és növekvő csodálkozásomban végül megkérdeztem a kicsi Frank-től:

– Kik ezek a bizonyágtétezők?

– Kik? Hát az itteni tagok: a vén, a gyülekezetvezető, és a gyülekezet tisztségviselői! Mind megszenteltek.

Mire a hetedik is felállt, komoly kételyeim voltak afelől, hogy van-e egyáltalán joguk ahhoz, hogy bizonyágot tegyenek. Ráadásul észrevettem, hogy az asszony, aki felállt, egy adag bagót hagyott a padon. Nyilván azért nem vitte magával, mert szégyellni való látvány lett volna. A kilencedikig

tűrtem, de tovább nem tartóztathattam magam, és felszólítottam a vezetőt:

– Uram – igen, uramként szólítottam meg, mert a testvér megszólítást nem éreztem megfelelőnek –, most üljön le!

– Nem utasíthat engem! – vágott vissza.

Erre felálltam, és mutatóujjamat rászégezve ráparancsoltam:

– Maga most leül!

Erre úgy összeroskadt, mint egy meglőtt borjú, sőt vette a kalapját is, és elindult az ajtó felé. Tizenegy ember kivételével mindenki követte – kb. 80 fő. Az a lány maradt, aki ott a faluban megszentelődött, és még tízen. Ezután prédikáltam, ahogy tudtam, majd lezártam az összejövetelt.

Kifelé menet John felesége figyelmeztetett:

– Maradjon szorosan mögöttem, mert itt van kint az egész sokaság, és fogalmam sincs, mit akarhatnak.

Amint kiléptünk az udvarról, azonnal odarohant hozzám az, akit leintettem; és ami szitok csak kifért belőle, azt mind megkaptam. Én azonban azt mondtam, menjünk, úgyhogy elindultunk. A férfi másokkal együtt – némi távolságot tartva – követett minket, és mindenféleképpen elmondott, hogy bosszút álljon rajtam.

Még egy megtérő

No, de térjünk vissza Johnhoz és a szekérhez. Amikor John felkiáltott, hogy „Ez bizony Jim!”, és én megkérdeztem, hogy „Ki az a Jim?”, ő így felelt:

– Az, akit leintettél. Az unokatestvérem. Hajadonfőtt vágta az utánunk, és kiabál, hogy álljak meg. Bevington testvér, egyet se félj, itt az ostornyél, megvédelek, ha kell, az unokatestvéremtől is!

A férfi lóháton jött utánunk, és igazi cowboy módjára kiáltozta, hogy álljunk meg, várjunk, és hasonló. John végül megállt, és amikor Jim odaért, inkább indiánra hasonlított, semmint fehér emberre. Odaszaladt a szekérhez, ráhúzta a kantárt a fékre, majd bevetette magát a szekérbe, és karjait körém fonva így esdekelt:

– Ó, Bevington testvér, kérlek, imádkozz értem! Azon szombat este óta a pokolban vagyok!

– Tényleg akarod Istent? – kérdeztem.

– Ó, igen! – felelte.

– Annyira, hogy kész vagy itt ezen a szekéren, a nyílt országúton leborulni, és addig imádkozni, míg eljutsz a kereszthez?

– Igen, igen!

– Akkor térj ki az útszéltre, a kerítés mellé, John! – mondtam.

Úgy is tett, mi pedig leborultunk, ő a szekér egyik végében, én a másikban. Vagy egy óra múlva így tört ki:

– Ó Isten, ó Isten, könyörülj rajtam, könyörülj rajtam! Ó Isten, ments meg engem ebből a szörnyű pokolból, amibe rohanok! – majd hozzátette – Ó, Bevington testvér, jöjj gyorsan ide! Ó, jöjj ide! Fogd meg a kezem, mert süllyedek a pokolba! Ó, gyere gyorsan!

– Nem, nem megyek! Bánd meg bűneid! – feleltem neki.

Ó, Bevington testvér, a po-

kolba fogok jutni!

– Hát, ha azt kapnád, amit érdemelnél, már rég ott lennél. Bánd meg bűneid hamar!

Így időztünk ott a kerítés mellett reggel kilenctől délután fél ötig. Három alkalommal történt, hogy néhány rokona arra járt, de nem bírták rávenni, hogy jöjjön ki a szekérből. Egyik unokatestvére – egy jómódú gazda – is arra jött a juhnyájával, és megkérdezte Johntól:

– Ki van ott a szekérben?

– Ki? Hát Jim!

– Mi a csudát csinál? – csodálkozott.

– Istenhez akarok eljutni! – hangzott Jim válasza a szekérből.

Az unokatestvére ekkor engem és mindenkit megfenyegetett; de Jim kitartott, maradt, és végül győzelemre is jutott az imaharcban. Ekkor felugrott, olyan kiáltással, mint egy vadászkutya; majd megragadott, velem együtt leugrott a földre, és örömben vagy egy órán keresztül csak hordozgatott körbe-körbe. Ezután visszapattant a lovára, és hazaindult, én pedig ezt mondtam Johnnak:

– Azt hiszem, most már egyetlen vonatot sem érnék el, úgyhogy legjobb, ha visszamegyünk hozzátok.

Ő pedig pont erre várt.

Isten bölcsebb nálunk

Egyesek talán azt mondanák erre: „De Bevington testvér, hát nem a vasútállomásra akartál menni? Ha Isten az állomásra akart vinni, miért nem vitt el odáig?” És itt jön a nagy tanulság mindenki számára. Sosem szabad elfelednünk, hogy mi csak emberek vagyunk, és Isten nem mindig nyilatkoztatja ki a terveit előre, hanem úgy vezet, amint azt a legjobbnak látja.

Ha Isten megpróbálta volna elmagyarázni nekem, hogy Ő ki akarja ugrasztani Jimet, hogy ott kint, a nyílt országúton egy szekérben alázza meg őt – amire egyébként szüksége volt, hogy végül győzelmet arathasson –; hogy megtörje a vallásoskodást, a tősgyökeres egyháztagságot, az elmúlt tíz évben tett bizonyágtételeit, az ellenszenvét az iránt a szentségprédikátor iránt, aki szétverte azt a békés családot; a megbecsült pozícióját a metodista egyházban, és mindazt, ami ezekből fakadt – ha Isten mindezt el akarta volna magyarázni nekem, akkor a bozótba küldött volna. De lásd, mit tesz az Ő bölcsessége! Csak annyit mondott, hogy „menj!”, és engedte, hogy tetszésem szerint értelmezem parancsát, mert ez nem befolyásolta terveit. Lerövidítette az utat, és nem sorolta el, mi mindenre lesz szükség Jim megmentéséhez. Isten pontosan tudta, hogy távolról sem végeztem még el a dolgomat azon a környéken; azonban azt is tudta, hogy szükséges ezt a vezetőt teljesen átformálni, és darabjaira törni – hogy aztán használni tudja.

Mivel Jim lóháton jött, sokkal gyorsabban megjárta az utat, mint mi. Mire behajtottunk John csűrjébe, Jim már a feleségével együtt rohant felénk. Az aszony sírva, zokogva mondta:

– Ó, Bevington testvér, bocsáss meg nekem! Azon szombat este óta a pokolban vagyok.

Elmentünk tehát a házukhoz, és az ebédlőben mindnyájan arcra borultunk.

Hét hetes imaharc

Életem egyik legemlékezetesebb hét hete következett ezután – ott, annak az embernek a házában. Egyszer sem váltottam ruhát, egyetlen prédikációt sem mondtam; csak arcra borulva voltam ott éjjel és nappal – imában, zokogva, nyögve, kérve, kö-

nyörögve, esdekelve ostromoltam a trónt azért az egész 300 fős metodista gyülekezetért.

Akiknek ugyanis sikerült kivívniuk a győzelmet, azok felkeresték barátaikat, akiket szekérszámba hoztak magukkal, felpakolva ellátmánnyal. Egyesek takarmányostul-tehenestül is eljöttek, és addig maradtak, amíg az egész társaság nem üdvözült, és meg nem szentelődött. Ezután elmentek, és másokat hoztak.

Így ment ez hét teljes hétig, éjjel és nappal. Mindenki csak egyszer evett napjában, mégis mindig főzött valaki a konyhában. Én olyan terhet hordoztam, hogy fel sem keltem, csak ott voltam leborulva; ők azonban időnként bejöttek, és megetettek, mint egy kisbabát. Egyesek szerint 400-an is megfordultak ott, és szinte mindenki kivívta a győzelmet imában. Amit itt tapasztaltam, az felülmúlt mindent, amit egész életemben láttam: egyesek imádkoztak, mások sírtak, bizonyágot tettek, prédikáltak, ujjongtak, vagy éppen bűneiket rendezték el – én azonban csak arcomra borulva könyörögtem, könnyekben fürödve. Amikor az egész véget ért, úgy néztem ki, mint aki az elmúlt hét hétben nagyon keményen dolgozott.

Talán az egyik legfigyelemreméltóbb eset Jim féktelen természetű felesége volt. Korábbi bizonyágtételeit mindig rohángalással, kiáltozással és ordítózással kísérte. Ő tört át először imában, majd hatvan órán keresztül Isten ereje alatt feküdt. Mikor felkelt, ó, annyira más volt – semmi nem maradt abból a magamutogató, nevetséges viselkedésből; annyira szelíd lett! Csak járt-kelt körbe-körbe, könnyekben fürödve, és kezeit szorongatva – és egy szó nem hagyta el ajkait. Olyan volt, mint egy tizenegy nyarat látott vidéki kislány, és elmondhatom, hogy ezután valóban üdvözült életet is élt.

Ő és férje – és sokan, nagyon sokan mások is – addig maradtak ott leborulva, míg meg nem szentelődtek. A hír persze csakhamar széjjeljárt a faluban, hogy visszajöttem hozzájuk, és az emberek folyamatosan csak jöttek. A prédikátor is megérkezett, és megszentelődött, csakúgy mint a felesége és sok gyülekezeti tag. Lám, érdemes hallgatni Istenre, és bízni Benne! ■

G.C. Bevington

A következő számban néhány olyan esetről számolunk be, amelyek megmutatják, miért érdemes imádságban Istenre figyelni és végig kitartani...

Átkelés a Vörös-tengeren

Ösvény a hatalmas vizeken

Az előző két részben láthattuk, miként jutott el Ron Wyatt Noé bárkájához, ill. Sodoma és Gomorra romjaihoz; és milyen bizonyítékokat talált, amelyek igazolták a bibliai beszámoló hitelességét. Ebben a cikkben pedig Izrael népének vörös-tengeri átkelését fogjuk végigkövetni.

A helyszín azonosítása

Amikor Ron a bibliai beszámolót vizsgálta, azt vette észre, hogy Isten **Midián földjén** szólította meg Mózeszt az égő csipkebokornál, amikor apósa, Jetró juhait őrizte, és azt mondta neki, hogy miután kivезeti Izrael népét Egyiptomból, **ugyanazon** a helyen fog találkozni velük:

„Ő így felelt: Én veled leszek! Ez lesz a jele, hogy én küldtelek: amikor kihozod a népet Egyiptomból, ezen a hegyen fogtok szolgálni Istennek.” (2Mózes 3:12)

Egyiptom történelméből és az igéből világos, hogy Midián nem a Sínai-félszigeten található, hanem Szaúd-Arábia északnyugati részén. Ezt erősíti meg Pál is:

„Mert Hágár a Sínai-hegy Arábiában...” (Galata 4:25)

Nyomós bizonyítékok utalnak arra, hogy a Sínai-félsziget Mózes idejében egyiptomi felügyelet alatt állt. Ezért ha az általános hiedelem lenne igaz, ti. hogy Mózes a Szezei-öböl felé vezette ki a népet, és a Szezei-öblön keltek át, akkor az átkelés után is egyiptomi területen tartózkodtak volna, nem szabadultak volna ki ténylegesen Egyiptomból. Ugyanakkor a történelmi bizonyítékok fényében

Szaúd-Arábia területét nem az egyiptomiak felügyelték, így sokkal valószínűbb, hogy az átkelés nem a Szezei-öblön, hanem az Akabai-öblön keresztül történt.

Gósen földje

„Letelepítette hát József atyját és testvéreit, és birtokot adott nekik Egyiptom földjén, az ország legjobb részén, Ramszesz földjén, ahogy a fáraó megparancsolta.” (1Mózes 47:11)

„Izrael tehát Egyiptomban a Gósen földjén lakott...” (1Mózes 47:27)

A zsidó nép Gósen földjén lakott, és innen vonult ki. Az általánosan elterjedt véleménnyel szemben, miszerint Gósen (Ramszesz) földje egy várost jelent, valójában a Nílus deltavidékéről van szó. Ez a vidék volt Egyiptom legjobb része – amely képes arra, hogy Izrael 2-3 milliós népességét, állataikkal együtt el tudja látni.

A kivonulás

„Amikor a fáraó elbocsátotta a népet, nem a filiszteusok földje felé vitte őket Isten, bár közel volt az, mert azt mondta Isten: Hátha meggon-dolja magát a nép, ha harcot lát, és visszatér Egyiptomba! Ezért kerülő úton vezette Isten őket, a Vörös-tenger pusztájának útján.” (2Mózes 13:17-18)

„...elindultak Izrael fiai Ramszeszből Szukkót-ba...” (2Mózes 12:37)

„azután elindultak Szukkótból, és táborot ütöttek Étámban, a puszta szélén.” (2Mózes 13:20)

A legrövidebb út a Nílus deltájától Kánaán földjére a Földközi-tenger partján vezetett volna, de mivel ott a filiszteusok laktak, Isten inkább a biztonságo-

sabb, Szukkótót Étámmal összekötő, déli úton vezette őket, amely akkor a kereskedőkaravánok és az egyiptomi hadsereg által is gyakran használt útvonal volt. Az út a Sínai-félszigeten, a Vörös-tenger pusztaságának szélén vezetett.

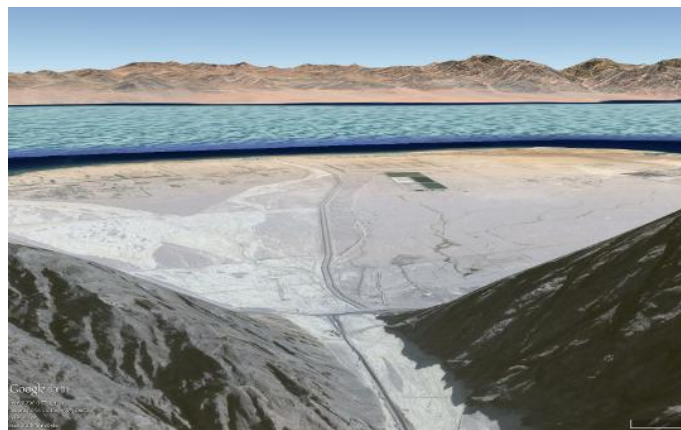

Étám nem egy város, hanem egy, az Akabai-öböl északi részét körülvevő földterület. Ezt abból is láthatjuk, hogy még a tengeren való átkelés után is Étámban tartózkodtak (ld. 4Mózes 33:8)

Még az átkelés előtt Étámban olyan területen mentek át, ahol „körülfogta őket a puszta” (2Mózes 14:3). Ez csak úgy történhetett meg, hogy magas hegyek által körülvett kanyonon mentek végig, és a sziklák teljesen körbezárták őket. Az átkelés előtt a kanyonból egy olyan helyre kellett kiérniük a tengerparton, ahol az egész nép, nyájával együtt elfért. Egyetlen ilyen hely létezik, az Akabai-öböl partján fekvő Nuweiba városánál, ahol egy néhány kilométer széles, homokos tengerpartsáv található, amihez egyetlen út vezet: egy 29 km hosszú, a hegyekben utat vágott, kiszáradt folyómederrendszer (a kanyon mai neve Wadi Watir). A folyómeder a partsáv közepénél bukkan ki a hegyek közül, és innen se északra, se délre nincs kiút.

Josephus Flavius *A Zsidók története* c. könyvének 21. oldalán azt írja, hogy az egyiptomiak „bezárták őket a hozzáférhetetlen szakadékok és a tenger közé, mert itt a tengerparton van egy meredek és járhatatlan hegy, amely minden kijáratot elzár. Tehát a héberek beszorultak a hegy és a tenger közé, és a síkságra vezető egyetlen utat az egyiptomiak elzárták.”

Az átkelés

Az általános hiedelem szerint az átkelés a Szezie-öblön keresztül történt. Azonban ott egyetlen hegy sem található. A környék teljesen sík, ellentétben a bibliai leírással. Ezzel szemben a nuweibai helyszín tökéletesen megfelel a bibliai és egyéb leírásoknak.

Egy másik tényezőt is érdemes figyelembe venni. Az izraelitákat egy egyiptomi katonai erődítmény jelenléte gátolta meg abban, hogy észak felé haladjanak tovább – és valóban, a Wadi Watir szájától északra egy ősi erődítmény található. A Biblia valószínűleg ezt a helyet nevezi Migdolnak (lásd 2Mózes 14:2). Déli irányban a hegységek egészen a tengerig terjednek, megakadályozván ezáltal bármilyen további átkelési lehetőséget. Természetesen vissza nem fordulhattak, mert az egyiptomi hadsereg a nyomukban volt. Isten olyan helyzetbe hozta őket, amelyből egyedül Ő adhatott nekik szabadulást:

„Mózes pedig azt mondta a népnek: Ne féljete, álljatok helyt! És meglátjátok az ÚR szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek. Mert azokat az egyiptomiakat, akiket ma láttok, soha többé nem látjátok!... az ÚR pedig egész éjjel erős keleti széllel hajtotta a vizet, és szárazzá tette a tengert, és kétfelé váltak a vizek. Izráel fiai szárazon mentek be a tenger közepébe, a víz pedig kőfalként állt jobb és bal kezük felől.” (2Mózes 14:13,21,22)

Bizonyítékok az átkelés helyén

Amikor Ron Wyatték 1978-ban, és később is meglátogatták a Nuweibanál, ill. a tenger szemközti partján található helyszíneket, mind a felszínen, mind a víz alatt alapos kutatásokat végeztek.

Ron talált egy parton fekvő, föníciai stílusú oszlopot. Sajnos a felirat már elkopott rajta, így egészen 1984-ig nem is sejthették, mekkora jelentőségű a felfedezés. Abban az évben Ronékat bebörtönözték Szaúd-Arábiában, ő pedig elmagyarázta, hogy a Sínai-hegyet és a zsidók átkelés utáni érkezési helyét keresi – amelyek meggyőződése szerint Arábiában található. Fogvatartói – hogy történeteit ellenőrizzék – elvitték a partra, ahol felfedeztek egy másik gránitoszlopot, mely pontosan ugyanúgy nézett ki, mint az első, csak hogy ezen a felirat sértetlen volt.

Az oszlopon óhéber nyelven a következő szavak álltak: „MIZRAIM (Egyiptom), SALAMON, EDOM, HALÁL, FÁRAÓ, MÓZES, JEHOVA”. Ron szerint ezeket az oszlopokat Salamon emelte, hogy megemlékezzen a Vörös-tengeren történt átkelésről az esemény helyszínén.

Alámerülve a tengerbe Ron Wyatt és két fia számos, korallborított harciszekér-maradványt talált és fényképezett. Ron egyik felfedezése egy nyolcküllös harciszekér-kerék volt. Amikor a kerékagyat megmutatta az Egyiptomi Régiségek igazgatójának, dr. Nassif Mohammed Hassannak, ő azonnal megállapította, hogy ez a 18. dinasztia korából

származik, mert egyetlen más dinasztia idején sem használtak nyolcküllös kerekeket.

Harci szekerek és kerekek, emberi csontvázak maradványai, lócsontok: mind ott fekszenek lent, tanúságot téve a Vörös-tenger szétválasztásának csodájáról. Tucatszerű független csoport és személy merült már alá ezen a területen, hogy megerősítsék az ott található leletek valódiságát. Többek között: dr. Lennart Möller, aki később a *The Exodus Case* (A kivonulás-ügy) című mű szerzője lett; a Discovery Media Productions, akik a *The Exodus Revealed* (A kivonulás feltárva) című dokumentumfilmet készítették és a Mahoney Media, akik a *The Exodus Conspiracy* (A kivonulás-összeesküvés) című filmet készítették.

Ron Wyatt későbbi merülései során arannyal bevont, négyküllös harciszekér-kerekeket is talált. A korall nem telepszik meg az aranyon, ennél fogva a kerék formája tökéletesen kivehető. A burkolat belsejében levő fa azonban sajnos teljesen szétbomlott, így a szerkezet túl törékennyé vált a kiemeléshez.

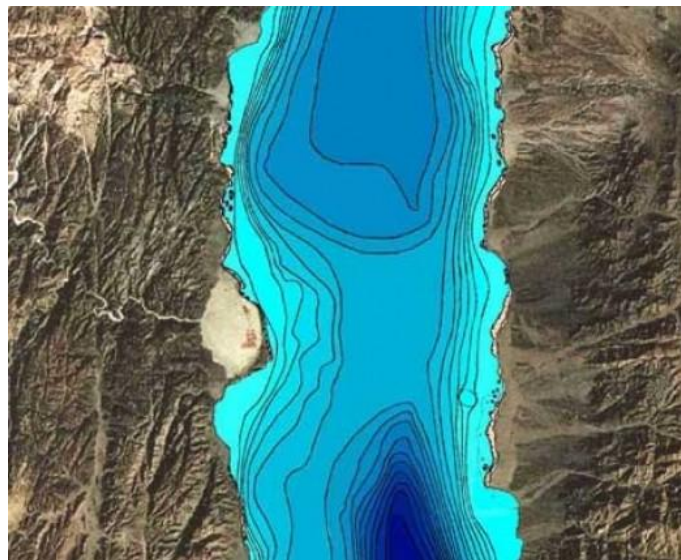
Út a tengeren

Talán minden eddiginél lenyűgözőbb tény, hogy a tengerben egy víz alatti földhíd található. Az Akabai-öböl teljes hosszában a tenger mélysége átlagosan 1,6 km, és az Egyiptom felőli partvonal meglehetősen meredek, kb. 45 fokos lejtéssel tűnik el a víz alatt. Ha az izraeliták az Akabai-öböl mentén bárhol másutt próbáltak volna átkelni a tengeren, akkor egy hihetetlen meredek esésű, kb. 1,6 km mélységbe nyúló lejtővel kellett volna szembenézniük. Az összes állatállománnyal és szekérrel ez a feladat gyakorlatilag kivitelezhetetlen lett volna.

Kizárólag itt, Nuweiba partjainál található egy fokozatos, kb. 4 fokos lejtésű „ösvény”, mely alig több mint 850 méteres mélységbe nyúlik. A szaúd-arábiai oldalon a lejtő szintén fokozatosan, kb. 5,7 fokban emelkedik. A Biblia ezt úgy írja le, mint „utat a tengeren, ösvényt a hatalmas vizeken” (Ézsaiás 43:16, 17). A Nuweiba és Szaúd-Arábia közötti távolság kb. 15,4 km; a víz alatti földhíd szélességét pedig 900 méterre becsülik.

A szabadulás bizonyítéka

Mindezen dolgok egyértelműen mutatják, hogy Ronék megtalálták az átkelés helyszínét, és ugyanakkor arra is utalnak, hogy a kivonulás és átkelés története nemcsak egy mítosz, mint ahogy ma sokan állítják, hanem valóban megtörtént esemény. Isten ígéje újra és újra igazolást nyer, ezért bátran bízhatunk benne!

A kivonulás története arra is rámutat, hogy amilyen „erős kézzel, kinyújtott karral, nagy rettenéssel, jelekkel és csodákkal” (5Mózes 26:8) kihozta Isten Izraelt Egyiptomból, rabságuk földjéről, ugyanolyan bizonyosan meg tud bennünket is szabadítani a bűn rabságából, Jézus Krisztus által. ■

G.R.

Képek: arkdiscovery.com

Hitből hitbe

Ingyenes folyóiratunk Isten gyermekeinek lelki épülését szolgálja, míg mindnyájan felnövekedünk hitben Jézus teljességéig, és az Ő dicsőségét tükrözve várjuk Megváltónk visszajövetelét.

A kiadásban közreműködtek:

Tartalmi szerkesztők: Gégény Rudolf, Sánta János.

Felelős szerkesztő: Sánta János. Borítótér és lapszerkesztés: Gégény Lora Mariann.

Magyar nyelvi ellenőrzés: Barati Lilla.

Kiadja: Redacția Divina Vindecare.

Elérhetőségeink a kiadvány hátlapján találhatók.

IMPRIMATE

Destinatar

Expeditor
Redacția Divina Vindecare
loc. Balșa 139
jud. Hunedoara
Cod. 337015
Romania

Kiadványunk teljesen **ingyenes**, szabadon terjeszthető és másolható. Ha szeretnéd havi rendszerességgel kézhez kapni, iratkozz fel valamelyik elérhetőségünkön:

Telefon: +3620/779-47-67

E-mail: info@hitbol.hu

A Facebookon is megtalálasz minket:

 [hitbol.hu](https://www.facebook.com/hitbol.hu)

További információért keresd fel internetes oldalunkat:

hitbol.hu